

at her blev det alvorligste og sidste Middel, som ingen kan fraskrive sig Ret til at benytte — Ansøgningen om Afsked og Muligheden for at bringe sig under Straffeloven derved —, benyttet i taktisk Øjemed, og jeg synes ikke om, at man skal være tapper med den Bagtanke, at der ikke bliver Brug for Tapperheden. Det var Grunden.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Det ærede Medlem for Silkeborg-Kredsen (Jacob Christensen) bestred Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt, at Købstadforeningen ønskede, at der skulde indføres skærpede Regler med Hensyn til Anvendelsen af Dyrtidslovens § 2. Maa jeg blot nævne, at der i Købstadforeningens Andragende staar — med den højtærede Formands Tilladelse citerer jeg —:

„Hvad de alt gennemførte Foranstaltninger angaar, udtaler Delegeretmødet Ønskeligheden af, at Lov Nr. 397 af 28. December 1916 om kommunale Dyrtidsforanstaltninger maa blive underkastet en snarlig Revision efter følgende Grundprincipper:

1. De i Lovens § 2 nævnte prisregulerende Foranstaltninger bringes til Udførelse i videst muligt Omfang for de vigtigere Livsfornødenheder. Kommunerne medvirker ved Lovens Udførelse, mien eventuelle offentlige Tilskud udredes af Statskassen“.

Her er der jo fra de Herrer Side udtalt et saa stærkt Ønske, som man kan tænke sig, om, at Ministeren skal tage sig af Sagen og eventuelt forelægge et Lovforslag i den af dem antydede Retning, som vi ikke mener er rigtig, fordi vi holder paa Kommunernes Selvstyre og deres Ret til at vælge, om de vil afholde Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger i Kommunerne ved Hjælp af Lovens § 1 eller ved Hjælp af dens § 2. Naar det ærede Medlem siger, at de samvirkende Sogneraadsforeninger ikke har været enige, er det en Misforstaaelse. De samvirkende Sogneraadsforeninger har holdt Møde, der blev fra hvert Amt sendt delegerede, valgte af hvert Amts Sogneraadsforeninger, og de har alle stemt for den Opfattelse, jeg har gjort gældende: at de ikke kunde anbefale dette Andragende. Naar det ærede Medlem henviste til, at der i Gaar blev holdt et Møde, maa jeg sige, at jeg ved nok, at der blev holdt

et Møde af en Forening, der er stiftet af Landdistrikter med købstadlignende Bebyggelse, f. Eks Stationsbyer o. s. v.; men det er en Afdeling for sig, den rummes ikke indenfor de *almindelige* Sogneraadsforeninger, der bestaar af samtlige Kommuner i Landet, ogsaa dem, der her har været paaberaabte.

Til det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) skal jeg indskrænke mig til at sige følgende: Naar han paastaar, at den Gang vi forhandlede Spørgsmaalet om en ny Valglov, sagde vi, at vi vilde mele vor egen Kage, saa vil jeg bede det ærede Medlem om at citere mig efter Rigsdagstidenden, hvem der har brugt et saadant Udtryk. (Afbyrdelse: Det var ikke et Citat). Nej, det kan jeg godt forstaa, men saa skal det ærede Medlem lade være at lægge os Ord og Meninger i Munden, som vi ikke har brugt.

Til den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der gør en Distinktion mellem, naar Oprør ikke er tilladt, og naar det er tilladt, skal jeg kun udtale min Glæde over, at han i det hele fastholder de Udtalelser, han er fremkommet med baade i „Tilskueren“ for 1911 og nu sidst, idet han fralagde sig Medansvar for Tjenestemændenes Forsøg paa at deponere deres Opsigelser, og derfor kunde det ærede Medlem ikke være med til at underskrive, men sendte Opfordringen tilbage og advarede imod overhovedet at gaa den Vej.

Formanden: Jeg vil henstille til ærede Medlemmer ikke i alt for udstrakt Grad at benytte korte Bemærkninger til at hemme Forhandlingernes Gang.

Folketingsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, da han havde Ordet, at det var ganske urimeligt at forlange, at man skulde søge den Valglov, som stod i Forbindelse med Grundloven, forandret, inden den havde været prøvet, og saa tilføjede han, saa vidt jeg forstod ham — og jeg tror, jeg forstod ham rigtigt —, at nu kunde man jo prøve den, og viste det sig saa, at den virkede uheldigt, kunde vi bagefter forandre den. Ja, saadant noget kan man sige. Men naar man ser, hvilken Tankegang det ærede Medlem og hans Parti forbinder med saadanne Udtalelser, kommer man til at tænke paa,